

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပင်းသစ်

မမေ့နိုင်ဘူးကွယ်..
ငယ်ချစ်ဆွေ...

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

ဒီအချိန်နဲ့ XXX ဒီလိုရာသီ ရောက်ပြန်ပြီဆိုမှ ဖြင့်.. အလွမ်းတွေက
ဝေဝေသီ XXX ဆောင်းဟေမာန်ဆီ နှင်းကလေးနဲ့ အတူ လှမ်းခဲ့ပြီ XXX
X ငယ်ကျွမ်း ဘယ်ဆီရောက်လို့ နေလဲ မေမျှော်မိသည် ..

မေ့နိုင်ပြီလားလို့ မေ့ထားဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပြီး XXX မရနိုင်ဘူး အချစ်ရဲ့
XXX ဒီရာသီ .. ဪ .. မေ့နိုင်ဘူး အချစ်ရဲ့ ခါတော်မှီ ... စိန်ပန်းတွေ
မြေမှာ ကြွေပြီ .. ဒီလမ်းကို လျှောက်ခဲ့ဖူးသည် .. အချစ်ရယ် မေရယ်
နှင်းရယ် အတူကွယ်.. ဟိုစဉ်တုန်းကများ ဆို.. အတူပြီးလို့ ပျော်ဖူးသည်
...

သီချင်းတစာစာ ညည်းတွားရင်း ကောက်ရိတ်နေသော ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးသည် စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေဖို့ အတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတာ ဘေးဘေးဘီဘီကို ယောင်၍ ပင် မကြည့်နိုင်ရှာပေ။ တစ်ယောက်တည်းမို့ ပျင်းပျင်းရိရိ မရှိ၊ သီချင်းလေးဆိုလို့ သာ။ လက်တွေကတော့ လျင်မြန်သွက်လက်နေ၏။

ဘယ်ဘက်လက်၏ လက်ချောင်းကလေးတွေက စပါးပင်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လက်ဖုနောင့်က ပုံမှန်းတွန်းပေးနေသလို ညာဘက်တံစဉ်ကိုင်ထားသော လက်ကလည်း ကောက်ပင်တွေကို လည်ပင်းဖြတ်ဖို့ လှုပ်ရှားနေသည် သာ။

ထိုကောင်မလေး၏ အနားသို့...

ပုဆိုးကိုခြုံ၍ စပါးပင်တွေကို အကာအကွယ်ယူကာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ခြေသံဖွ၍ တိုးလာသူကတော့ တေဇမောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးပါပဲ။ တေဇမောင်တစ်ယောက် ကောင်မလေးအနားကို ရောက်သည် နှင့် ပုဆိုးခြုံကို ဖွင့်လိုက်ပြီး မားကနဲ ရပ်ကာ ခြောက်လှန့် လိုက်လေတော့သည်။

"ဝါး.. ဟိတ်... ကောင်မလေး"

"အမယ်လေး"

ကောင်မလေးက လန့်ဖျပ်ပြီး ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားလေသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်သွားသည် မို့ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသော ရင်ဝကို လက်ဝါးလေးနှင့်ဖိထားပြီး မျက်လုံးလေးမှိတ်ထားလေတော့၏။ ဒီအဖြစ်ကိုကြည့်၍ သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်နေသူက တေဇမောင်ပါ။

"လန့်လိုက်တာ တေဇရယ်.. ရင်တွေတောင်တုန်တယ်"

"အခုမှ အကဲပိုမနေစမ်းပါနဲ့ ဟာ.. ရင်တုန်ပြေအောင် တိုက်စရာ ငါ့မှာ ရေ မပါဘူး"

"ငါကလည်း နင်တိုက်မယ့်ရေကို မျှော်ကိုးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့မှာ ရေဗူးပါတယ်"

"ဟုတ်လား.. ဒါဆို ငါ့လည်း တိုက်ပါဦးဟ.. ငါလည်း ရေဆာလာလို့"

"

"အမယ်.. အိမ်ကနေလာတဲ့ သူက လယ်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူရဲ့ ရေကို ပြန်တောင်း သောက်ရသလား"

"ရေဆာပြေရုံ နည်းနည်းပဲ သောက်မှာ ပါဟ"

"ဟွန်း.. မပြောလိုက်ချင်ဘူး"

ကောင်မလေးက တေဇကို မျက်စောင်းထိုးပြီး လယ်ကန်သင်းဘေးတွင် ထောင်ထားသော ရေသန့်ဗူးလေးကို သွားယူ၍ မော့သောက်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ သူမ သောက်ပြီးသည် နှင့် တေဇဆီသို့ ကမ်းပေးသည်လေ။ ရေသန့်ဗူးထဲက ရေသည် ရေသန့်တော့ မဟုတ်ပေ။

သူများ ဆီမှ ဗူးခွံကို တောင်းပြီး တုံကင်ရေသာ ထည့်လာခြင်းပါ။ သူမဘဝက ရေသန့်မပြောနှင့်။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတောင် လက်ဖက်ခြောက် မဝယ်နိုင်တဲ့ အခါ မသောက်ရတဲ့ ရက်တွေ ရှိခဲ့သည်သာ။ တေဇက အနောက်ယွန်းယွန်းဆီမှ အပူချိန်ပျော့သွားပြီဖြစ်တဲ့ နေလုံးကြီးကို ကြည့်ကာ..

"နေလုံးပျောက်တော့မယ်.. နင် အိမ်မပြန်သေးဘူးလား"

"မပြန်နိုင်သေးပါဘူး တေဇရယ်.. ရွာနဲ့ နီးနီးနားနားမှာ ရိတ်ရတုန်း ရိတ်လိုက်ဦးမယ်ဟာ"

"နင့်အစား ငါ စိတ်မောလိုက်တာ သပြေရယ်"

မှန်ပါသည်။ သူမနာမည်က သပြေညိုပါ။ သပြေညိုဘဝက မလှပခဲ့လို့ ပဋိကြွေးတွေရှိရင် ပြေပါစေတော့ဆိုပြီး အဘိုးနဲ့ အဘွားက ဒီနာမည်ကို ခေါ်တွင် စေခဲ့ခြင်းပါ။ သပြေကို ကြည့်ပြီး..

တေဇ စိတ်မသက်သာစွာနှင့် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ။ ပြီး လယ်ကွက်ထဲမှ ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ သပြေဆီသို့ လျှောက် လာပြီး သပြေလက်ထဲက တံစဉ်ကို ဆွဲယူ လိုက်လေလျှင် သပြေက သူ့ကို မော့ကြည့်ကာ...

"နင်.. ဘာလုပ်မလို့ လဲ တေဇ"

"နင့်ကိုမြင်ရတာ စိတ်မချမ်းသာလို့ ဟေ့.. ငါ ရိတ်မယ်.. နင် နားလိုက်ဦး"

"မလုပ်ပါနဲ့ တေဇရယ်.. နင့်လက်တွေက အလုပ်ကြမ်းမလုပ်ဖူးတော့ နုနေမှာ ပေါ့။ ပြီးတော့ နင် ရိတ်ရောရိတ်တတ်လို့ လား"

"အောင်မာ.. ဘာလို့ မရိတ်တတ်ရမှာ လဲ။ ငါ့ကိုများ အထင်သေးလို့ .. ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဆို ငါ အိမ်က လယ်ထဲကိုလိုက်သွားပြီး ကိုကြီးကို သင်ပေးခိုင်းထားတာ"

"အင်း.. တတ်ထားတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်က ဒီအလုပ်တွေ လုပ်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ.. အချိန်တန်ရင် နင်က ဘွဲ့ရပညာတတ်ကြီးပဲ ဖြစ်မှာ ပါ"

"....."

"ကဲပါ.. တံစဉ်ပြန်ပေး.. ငါ့ဘာသာပဲ ရိတ်ပါ့မယ်။ တော်ကြာ နင့်အဒေါ် အပျိုကြီးသိလို့ ငါ့ကို ထာဘီစွန့်တောင် ဆွဲပြီး လိုက်ရိုက်နေပါ့မယ်ဟယ်..."

သပြေက တံစဉ်ပြန်တောင်းပေမယ့် တေဇက မပေးပေ။

"ရပါတယ်ဟ.. အေးဆေးပါ။ အခုလောက်ဆို ငါ့ဒေါ်ကြီး တစ်အိမ်ဝင်တစ်အိမ်ထွက်နဲ့ အကြွေးတောင်းရင်း အတင်းပြောလို့ ကောင်းနေလောက်ရောပေါ့။ ငါလည်း သူလစ်တုန်း ထွက်လာတာ။ ငါ ကျောင်းကပြန်လာတော့ နင် ဒီမှာ ကောက်ရိတ်နေတာမြင်လို့ ဒေါ်ကြီး အလစ်မှာ ငါ ထွက်လာတာလေ.. ရေတောင် မချိုးရသေးဘူး"

ဟုတ်ပေသားပဲ။ တေဇကိုယ်ပေါ်မှာ ကျောင်းဝတ်စုံက သက်သေ။ ရှု

ပ်အင်္ကျီအဖြူလက်တိုနှင့် ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးလေးက တေဇကိုယ်ပေါ်မှာ ခန့်ညားနေလို့ သာ။

"နင်.. တကယ်ရိတ်တတ်လို့ လား တေဇ၊ တော်ကြာ တံစဉ်က နင့်လက်ကအသားကို မြည်းသွားမယ်နော်"

"ဘာလဲ.. နင်က ငါ့ကို သူဌေးသားဆိုပြီး အထင်သေးတာလား"

သပြေက ရယ်လိုက်ပြီး ..

"ဟဲ့.. သူဌေးသားကို အထင်သေးလို့ ရမလားဟဲ့၊ အထင်ပဲ ကြီးလို့ ရမှာ ပေါ့"

ပြောရင်း တေဇက ကောက်ပင်တွေကို ရိတ်နေသဖြင့် သပြေ ရိုးပြတ်တွေကြားမှာ ထိုင်၍ နားလိုက်သည် ။

"အေး.. နင် ငါ့ကို အထင်လည်း မသေးနဲ့ ၊ အထင်လည်း မကြီးနဲ့ ။ ငါ နင့်ကိုခင်လို့ ဒီအလုပ်တွေ တတ်အောင်သင်ခဲ့တာ သဘောပေါက်လား"

"ဟင်.. ဘာဆိုလို့လဲ"

"ဆိုတာပေါ့ဟ.. နင် ပင်ပန်းနေတာ ငါမကြည့်ရက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကူညီနိုင်အောင်လို့ လေ"

"ပါးစပ်က ပြောရုံနဲ့ တင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟယ်... ငါ့ဘဝက နေလုံးပျောက်လို့ လရောင်သမ်းမှ အိမ်အပြန်လမ်းက ဝမ်းရောကျောရော အေးတာလေ။ ငါက ကြိုတင်ငွေယူထားတဲ့ လယ်တွေ လိုက်ရိတ်ပေးနေရတာ။ အဘကတော့ အခုလောလောဆယ်စားဖို့ ပိုက်ဆံရအောင် လိုက်ရိတ်နေရတာဟ။ ငါ ဒီလယ်ပြတ်ရင် ဦးလှဦးတို့ လယ်ကို ရိတ်ပေးရမှာ

သပြေက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညည်းတော့ တေဇသူငယ်ချင်းမလေး
ကို သနားမိပါသည်။ သပြေက မိဘမရှိဘူးလေ။ အဘိုးအဘွားတွေနဲ့
နေရတာပါ။ သပြေမိဘတွေက အချို့ပြောကြတာတော့ သေပြီတဲ့။ ဘာ
ကိုယ့်ရမှန်း မသိပါဘူး။

အဘိုးနဲ့ အဘွားက အသက်ကြီးလှပြီ။

ဒါပေမဲ့ ကျန်းမာရေးကောင်းစွာနဲ့ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ရှိနေသေးတာက
ကံကောင်းခြင်းတစ်မျိုးပေါ့။ ငယ်စဉ်လေးကတည်းက ကစားဖော်က
စားဖက်တွေမို့ သပြေအတွက် စိတ်မကောင်းနိုင်ပေ။

"အားမငယ်ပါနဲ့ သပြေရယ်.. နင် ဒီလိုလုပ်ပါလား"

"ဘယ်လိုလဲ"

"ငါ့မှာ မုန့်ဖိုးစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံ ရှိတယ်။ အဲဒါကိုယူပြီး နင်အကြွေး
တွေ ဆပ်လိုက်ပါလား"

"မလုပ်ပါနဲ့ တေဇရယ်.. ငါ့ကုသိုလ်နဲ့ ငါ ရှိပါစေ။ ငါ့အပူတွေ နင့်ကို
မကူးစက်စေချင်ဘူး။ ပြီးတော့ အချောင်အလကားရတဲ့
ပိုက်ဆံကိုလည်း ငါမလိုချင်ဘူး။ ငါ့လုပ်အားပဲ ငါ အားကိုးတယ်"

ကြေသာကြေသော် အရည်မပျော်တတ်သည့် မာနတွေနှင့် ကျောက်
စရစ်ခဲမလေးသည် ဘယ်သူပဲနင်းနင်း ခိုက်ရန်အလျဉ်းမရှိပါဘဲ လော
ကဓံကို ခေါင်းမော့ရင်ကော့၍ တိုက်စစ်ဆင်နေသော မိန်းကလေးပါ။ ဒါ
ကြောင့် လေးစားခြင်းတစ်လှည့် ခင်မင်ခြင်းတစ်ဖုံနှင့် တေဇ ခပ်ပြုံးပြုံး
မျက်နှာနှင့် လှည့်ကြည့်ကာ...

"နင်.. ဒီစကားပဲ ပြောမယ်ဆိုတာ ထင်တော့ထင်သားပဲ"

"အစကတည်းက ထင်ရင် ဘာလို့ ပြောသေးလဲ"

"ပြောလို့ ရမလားလို့ ပြောကြည့်တာ"

စကားသံတို့ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည် ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
နေမင်းကြီးသည် တစ်နေ့တာ ဖျော်ဖြေမှုအလှည့်ပြီးဆုံးလို့ လောကကြီး
ပေါ်ရှိ ပရိသတ်အားလုံးကို လက်ပြနုတ်ဆက်၍ တောင်စွယ်ကန့်လန့်
ကာနောက်သို့ ငုံ့လျှိုး၍ ဝင်ရောက်ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည် ။

နေအလှည့်ပြီးလို့ အလှည့်ကျတာဝန်ထမ်းဆောင်ရတော့မည်က လ
မင်းပါ။

"သပြေ.. နေဝင်သွားပြီ.. ပြန်ကြရအောင်"

"အေး.. ပြန်မယ်"

နှစ်ယောက်သား လယ်ကွက်တွေ ဖြတ်ကျော်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရာ

"သပြေ.. ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမို့လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး သိလား။ နင်
သီချင်းဆိုတာ နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်။ ညကျရင် ဦးလှဦးတို့
အိမ်မှာ ကာရာအိုကေဆိုပါလား။ ငါ စရိတ်ခံမယ်ဟာ"

သပြေ တွေခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ မချီပြီးလေး ပြုံးလိုက်ကာ..

"ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆိုလို့ ရမှာ လဲ တေဇရယ်.. တီးလုံးအဖြတ်
အတောက်နဲ့ သံစဉ်တွေကို နားမလည်ဘူးလေ"

"ဘာဖြစ်လဲဟ.. စာကြည့်ဆိုတာပဲ၊ နီမာတို့ ၊ စံပယ်တို့ ၊ ဖြူဖြူတို့
တောင် ဆိုနေကြတာကို"

"နင်.. မေ့နေပြီလား တေဇ၊ ငါက စာမတတ်ဘူးလေ"

"အင်"

လေသံအေးနှင့်ပြောလိုက်သော သပြေစကားကြောင့် တေဇ

ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုပင် ကိုယ် ကျိတ်ဆဲလိုက်မိတော့သည်။ ။ ပြောချင်ဦးလို့
လေ။ သူ တကယ်မေ့နေခဲ့တာပါ။ သပြေခမျာ ငယ်ငယ်ကတည်းက
ကျောင်းမတက်ခဲ့ရဘူးလေ။ ဒါ သူမရဲ့ အားနည်းချက်ပါပဲ။

အဘိုးနဲ့ အဘွားက...

စာရေးတောင် အနိုင်နိုင်လုပ်နေရချိန်မှာ သပြေက အဘိုးနဲ့ အဘွား
အလုပ် လုပ်သွားရာနေရာ လိုက်နေရာတာနဲ့ ရွာမှာ
အခြေတကျပြန်နေကြတော့ အရွယ်က လွန်နေခဲ့ပါပြီ။ ဘယ်နေရာမှာ
အလုပ်ကောင်းတယ်ဆို သွားလိုက်ကြ၊ ညာနေရာမှာ အလုပ်ကောင်းတ
ယ်ဆို သွားလိုက်ကြနှင့် နေရာအတည်တကျ မနေကြတော့ သပြေပညာ
ရေးက မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ်ပမာနှယ်။

"ငါ တောင်းပန်ပါတယ် သပြေ.. ငါ တကယ်မေ့သွားလို့ ပါဟာ"

"ရပါတယ်.. နင်နဲ့ ငါက သူငယ်ချင်းတွေပဲဥစ္စာ"

"သပြေ"

"ဟင်"

"နင် စာသင်မလား.. ငါ သင်ပေးမယ်လေ"

"နင်.. တကယ်ပြောတာလား တေဇ"

"တကယ်ပေါ့ဟ"

သပြေမျက်နှာလေး ဝင်းပသွားပြီး အဲလေ သနပ်ခါးထူလဗျစ်ကြီးက
ချွေးတွေနှင့် ပျက်တာပျက်၊ ရှိတဲ့ နေရာကရှိ ဘယ်လိုတင်စားရမှန်းပင်
မသိပေ။

"ညဘက် ငါ စာလာသင်ပေးမယ်လေ... ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို တစ်

နေကုန် သင်ပေးမယ်.. ဟုတ်ပြီလား"

"နင့်အိမ်က လွှတ်ပါ့မလား"

"အမေက ငါပြောရင် ရမှာ ပါဟ.. မရတော့လည်း လစ်တဲ့ အချိန် အကြောင်းပြချက် ကောင်းကောင်း နဲ့ လှိမ့်ရုံပေါ့"

"အဲဒါကနောက်မှ .. အခု နင် နေဝင်မှ အိမ်ပြန်လို့ အဆူခံနေရဦးမယ်နော်"

တေဇ ရယ်လိုက်ပြီး ..

"ငါက အရေးမကြီးဘူး၊ နင်သာ.. တော်ကြာ သူများ တွေက ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားတယ် ထင်နေဦးမယ်"

"သေနာကောင်"

သပြေက လိုက်ထုလေတော့ တေဇ ပြေးပါလေတော့သည် ။ ရွာထိပ် ကိုရောက်ပြီဆိုတော့ သပြေကို စိတ်ချလက်ချထားခဲ့လို့ ရပြီပဲလေ။

အခန်း (၂)

"ဘာ.. နင်က သပြေကို စာသွားသင်ပေးမလို့ .. ဟုတ်လား တေဇ.. မသွားရဘူး.. ငါ ခွင့်မပြုဘူး"

သပြေကို စာသွားသင်ပေးပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းတာများ အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်သွားတော့မယ့်အတိုင်း ဒေါ်ကြီးအသံက စီစီလှုပ်သွားလေတော့သည် ။ အဖေနဲ့ အမေကတော့ ဘာမှ မပြောသေးပါဘူး။ ကိုကြီးဝဏ္ဏအောင်ကသာ..

"ဘာဖြစ်တာလဲ ဒေါ်ကြီးရာ.. တိုးတိုးပြောလည်း ဒီစကားပါပဲ၊ ဒေါ်ကြီး အဲဒီလို အပေါက်ကျယ်လို့ အခုထိ ယောက်ျားမရတာ"

"ဘာပြောတယ် ဝဏ္ဏ.. အဲဒါ နင် ကိုယ့်အဒေါ် အပျိုကြီးကို ပြောရမယ့်စကားလားဟဲ့"

"ကျွန်တော်က ဒေါ်ကြီးပါးစပ်ပေါက်ကျယ်တာကို ပြောတာပါဗျာ"

တေဇ ခွီးကနဲ ရယ်လိုက်တော့ ဒေါ်ကြီးက မျက်စောင်းထိုးလေသည်

။

"မသွားစေချင်လို့ မသွားနဲ့ ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ။ နေရာအတည်တကျနဲ့ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ဟာတွေ.. ဘယ်ကနေ လေလွင့်လာမှန်းမသိတဲ့ သူတွေနဲ့ ဘာမှ ပတ်သက်စရာမလိုဘူး"

"ဒေါ်ကြီး.. လူတစ်ယောက်ကို အဲဒီလို နှိမ့်နှိမ့်ချချကြီးတော့ မပြောပါနဲ့ ဗျာ။ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ ဘယ်ကနေပဲ ရောက်လာလာ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြတာပါ"

ဒါမျိုးကျ တေဇ မခံနိုင်လို့ ပြောပြီလေ။ ဟုတ်တယ်လေ.. ဒီဇာတိချက်မြှုပ် မဟုတ်တာနဲ့ ဘဲ ဒီလိုနှိမ်စရာလား။ လူတွေက မရှိဆင်းရဲသားဆို ကြိဖန်ပြီး နှိမ်ကြတာပါ။ ဘထွေးတို့ က သပြေ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီရွာကို ပြောင်းလာကြတာတဲ့ ။

ဒီရွာမှာ ...

ကောက်ရိတ်၊ ကောက်စိုက်နဲ့ အလုပ်အဆင်ပြေတယ်ဆိုလို့ အလုပ်လာလုပ်ရင်းက ဒီမှာ ပဲ နေဖြစ်သွားကြတာတဲ့ ။ လယ်တွေပြီးလို့ အလုပ်ပြတ်ရင် အခြားနေရာတွေ ပြောင်းလုပ်တယ်။ အချိန်တန်တော့ ဒီရွာကိုပဲ ပြန်လာတာ။ ဒီရွာနဲ့ ရေစက်မကုန်သေးဘူးထင်ပါရဲ့ ။

မရှိလို့ ဟိုပြောင်းဒီရွှေ့နဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေတာကို အပြစ်ပြောနေကြတာ။

"တေဇ"

"....."

"နင်က နာတယ်ပေါ့.. ဟုတ်လား"

"ကဲပါ.. မမရယ်.. ပြောမနေပါနဲ့ တော့။ ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားသွားရင် မမကိုပဲ အပေါက်ဆိုးတဲ့ မိန်းမကြီးလို့ ပြောကြဦးမှာ "

"လာပြန်ပြီ.. ဒီအပေါက်အကြောင်း.. ဆိုးတယ်ပြောလည်း တိုးကြည်တို့ က ဂရုမစိုက်ဘူးဟေ့"

"အပေါက်ဆိုတာနဲ့ ပါးစပ်ပေါက်မှန်း လူတိုင်းသိပါတယ် ဒေါ်ကြီးရယ်.. ဒေါ်ကြီးဘာသာ အနက်ဖောက်ပြီး တွေးနေတာပါ"

"ဝဏ္ဏ"

"မမ"

ဦးဇော်မင်း ငြိမ်နေလို့ မရတော့ပေ။ ကလေးတွေပြောလည်း ပြောစရာဖြစ်အောင် မမပေါက်ကိုက.. အဲလေ.. အသံကိုက ကျယ်တာ။ သူပြောလည်း ပြောမောဖြစ်နေပါလား။

"စာသင်ပေးတာပဲ မမရယ်.. သွားပါစေ၊ စာမတတ်တဲ့ သူကို စာသင်ပေးတာပဲ၊ ပညာဒါနပြုတာ ကုသိုလ်တောင်ရသေးတယ်"

"ဟာ.. အဖေ တကယ်ပြောတာလား၊ ဒါဆို သား.. သပြေကို စာသွားသင်ပေးလိုက်မယ်နော် အဖေ"

"အေးပါကွာ.. ဒါနဲ့ ကိုယ့်စာလည်း ကိုယ်ကြိုးစားဦးနော် သား။ အဖေမျှော်လင့်ချက်တွေကိုတော့ မဖျက်ဆီးနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ... အဲဒီအတွက် စိတ်ချပါ၊ သား အဖေဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာ ပါ"

ဦးဇော်မင်း ကျေနပ်စွာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေလျှင်...

"ဒါဆို.. သား သွားလိုက်ဦးမယ်နော် အဖေ"

ပြောပြီး တေဇ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည် ။ သပြေတို့ အိမ်နဲ့ တေဇတို့ အိမ်က အလှမ်းဝေးသည် ဆိုတော့ ခပ်သုတ်သုတ်ပဲ လျှောက်ခဲ့ပြီး သပြေတို့ အိမ်ရှေ့ကို ရောက်တော့...

"သပြေ.. သပြေ.. ဘထွေး.. အမေကြွ"

နာမည်တွေကို စုံအောင်ခေါ်လိုက်လေတော့...

"ဟော.. မောင်တေဇပါလား။ သပြေရေ.. ဒီမှာ မြေးမလေးသူငယ်ချင်း လာတယ်ကွဲ့။"

ဘထွေး အသံပြုလိုက်တော့ သပြေ မီးဖိုချောင်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်လေးကိုင်၍ ထွက် လာလေသည် ။ မနက်ကောက်ရိတ်သွားရင် ထမင်းချိုင့်ယူသွားဖို့ အတွက် အခုကတည်းက ချက်နေသည် ထင်ပါရဲ့ ။ မနက်ကျ အစောကြီးထသွားရတာဆိုတော့ အိပ်ရာထနောက်ကျရင် မလွယ်ဘူးလေ။

ဒါကြောင့် ထင်ပါရဲ့ ...

အမေကြွေက မျက်စိပြာနေပြီဆိုတော့ ချက်ရပြုတ်ရတာ သပြေ မကြည့်ရက်ဘူးထင်ပါရဲ့ ။

"ဟဲ့.. တေဇ.. ညကြီးမင်းကြီးကျမှ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ"

"နင် မေ့နေပြီလား သပြေ.. နင်ပဲ စာသင်ချင်တယ်ဆိုလို့ လေ.. စာသင်ပေးဖို့ ငါ လာခဲ့တာ"

"ဪ.. အေး.. ဟုတ်သားပဲ၊ နင်က ကတိတည်ပြီး ငါက မေ့နေတာ.. ဟဲ.. ဟဲ"

"ဖြစ်ရမယ်"

"လာ.. ထိုင်လေ တေဇ၊ နေဦး.. ငါ ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ ကျောက်တံ ယူလိုက်ဦးမယ်"

ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ ကျောက်တံ အဆင်သင့်ရှိနေခြင်းအကြောင်းရင်းကတော့ ဘထွေး ချဲ့တွက်လို့ လေ။ နှစ်လုံးထိတွေ့က ခေတ်စားနေတော့

ဘထွေးလည်း တွက်တော့တွက်တာပဲ.. ဘာတွေကို ဘယ်လိုတွက်ကြလဲ
တော့ မသိပေ။ တေဇက စာသင်ပေးမယ်ဆိုတော့ သပြေ ဝမ်းသာအားရ
ဖြစ်သွားပုံကို လိုက်ကြည့်ရင်း ဘထွေးက ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုလေသ
ည် ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်တေဇရာ.. အဘမြေးမလေးမှာ ဟိုသွား
လိုက် ဒီလာလိုက်နဲ့ ပဲ ကျောင်းမတက်ရရှာဘူး။ ဆင်းရဲခြင်း ကူးစက်
တာပဲပေါ့။ သူ့ကို ကျောင်းမထားခဲ့မိတာ အဘတို့ မိဘဝတ္တရားမကျေ
ဘူးလို့ ပဲ ပြောရတော့မယ်ကွာ"

"ဟုတ်ပါတယ်.. မြေးမလေး ကံဆိုးရှာတာပါ"

အမေကြွေကလည်း မျက်ရည်လေးလည်လည်နှင့် ပြောရှာလေသည်
။

"အမေကြွေကလည်း အခု သပြေ ကံကောင်းပါပြီဗျ။ ကျွန်တော်
သပြေကို တတ်အောင် သင်ပေးမှာ ပါ"

"အဘ"

"ဟေ"

"အဘ.. ချဲ့တွက်တဲ့ ကျောက်သင်ပုန်းရော"

"အဘ.. အိပ်ရာဘေးမှာ လေ မြေးရဲ့ "

တေဇ ပြုံးလိုက်မိပါသည် ။ ကံစမ်းဉာဏ်စမ်းဟု ဆိုကာ ဘထွေးက
နှစ်လုံးထိုးသည် လေ။ ပေါက်ကာပေါက်၊ မပေါက်တာ မပေါက်ပေ။
ထိုးတော့သာ ကြေးမပါတာ မျက်မှန်ကြီးတပ်၍ ချဲ့တွက်ရတာတော့ အ
မောပါပဲ။

"ကဲ.. တေဇ၊ ငါ ဘာကနေ စရေးရမလဲ.. ပြော"

"ဝလုံးကနေ စပြီးအရေးသင်မယ်။ ဝလုံးလေးတွေကို တန်းနေအောင် အရင်ရေးကြည့်ဦး"

သပြေ.. တေဇရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ပြီး တေဇ ခိုင်းသမျှ လိုက်ရေးလိုက်မှတ်နေတာ တကယ့်သူငယ်တန်းကလေးလေးနှယ်ပါ။ တတ်ချင်စိတ်ရှိလို့ ပဲလား.. အသက်အရွယ်အရပဲလား... သပြေကပဲ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလို့ လား မသိပေ။ ဒီညရဲ့ စာသင်မှုက တော်တော်လေး ခရီးပေါက်လှပါသည် ။

"အခုသင်တာတွေ သေသေချာချာ မှတ်မိရဲ့ လား သပြေ"

"အင်း.. မှတ်မိပါတယ်"

"ဒါဆို.. ဆိုကြည့်ပါဦး"

"က-ခ-ဂ-ဃ-င-စ-ဆ-ဇ-ဈ-ည"

"နင်.. တကယ်မှတ်မိတယ်နော်"

"မှတ်မိပါတယ်.. မနက်ဖြန်ကျ ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ ကျောက်တံ လယ်ထဲယူသွားမယ်လေ။ နားတဲ့ အချိန်မှာ ရေးကြည့်ပြီး ကျင့်ရမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်ပြီ.. မနက်ဖြန်ညကျ ဒီဆယ်လုံးကို အလွတ်ရေးနိုင်ရင် အသစ်ဆယ်လုံး ထပ်သင်ပေးမယ်"

တေဇနှင့်သပြေကိုကြည့်ပြီး ဘထွေးမှာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည် သာ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အလွန်သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ကြသည့် ကလေးတွေပါ။ တေဇက စိတ်ထားဖြူစင်သူလေးပါ။ ချမ်းသာပေမယ့် ကြွားဝါခြင်းလည်း မရှိ။ တကယ့်မာနကင်းတဲ့ ကလေးပါပဲ။

"ဟဲ့.. မယ်ကြွေ.. ဟိုနေ့က ငါ ခူးလာတဲ့ ကြက်တက်ရွက်တွေပြုတ်ပြီး အချဉ်ထုပ်ထားတယ်မဟုတ်လား။ ပဲကြီး လှော် ဝယ်ထားတာလည်း နည်းနည်းကျန်သေးတယ်။ အဲဒါ.. သုပ်ပြီး ကလေးတွေကို ကျွေး လိုက်လေ။ တော်ကြာ စာဖတ်ရင်း အိပ်ချင်နေမယ်ဟ"

"သုပ်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ... ဆီမရှိဘူး ကိုထွေးရဲ့ "

"ဟေ.. ညနေက မဝယ်ခဲ့ဘူးလား"

"ဝယ်တော့ဝယ်ခဲ့တာပေါ့ ကိုထွေးရဲ့ ၊ ရှင်ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ အိမ်မှာ လိုအပ်တာတွေ မျှဝယ်ရတာ ဆီက ငါးကျပ်သားပဲ ဝယ်နိုင်ခဲ့တယ်လေ"

"ဒါဆို.. အဲဒီဆီက အကုန်ကုန်ပြီလား"

"ကုန်ပြီ အဘ.. သမီး မနက်ထမင်းချိုင့်အတွက် ငါးကြော် ကြော်လိုက်တာပါ"

ကြားရတာ နားဝမှာ မချမ်းသာစရာပါ။ ဒါကြောင့် တေဇ မနေသာတော့ဘဲ...

"နေပါစေ ဘထွေးရယ်.. ကျွန်တော် ပြန်တော့မှာ ပါ။ ဘထွေး ကျွေးချင်သပါ့ဆို နောက်မှ ပဲ ကျွေးပေတော့"

ပြောပြီး တေဇ ထရပ်လိုက်တော့သည် ။ သူပြန်မှ ဖြစ်တော့မည်လေ ။
တော်ကြာ စေတနာက အရာမမြောက်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကုန်ကြမှာ စိုးလို့ ပါ။

အခန်း (၃)

‘ဖေဖေရယ်.. မေမေရယ်.. ကြင်စတုန်းက စလယ်ဝင်အိုးလေးကိုသုံး
ကာ.. ထမင်းချက်ပြုတ် စားသောက်လို့ နေလာခဲ့ရာ XXX သားတွေ သ
မီးတွေ အကုန်စားနိုင်ရေးအတွက် XXX ရည်မှန်းကာ အိုးကြီးရယ် ...

နွားတင်းကုပ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ သီချင်းသံစူးစူးဝါးဝါးကြောင့် တေ
ဇ ကျက်လက်စစအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ..

"ကိုကြီး"

ဟု အော်ခေါ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ရွာထဲမှာ ကာရာအိုကေက ခေတ်စား
နေတော့ ဇာတ်ပျက်ဆိုင်းပျက် ဖြစ်နေကြတာလေ။ ညဘက်ဆို ကာရာ
အိုကေဆိုကြတာ သူ့အလှည့်နဲ့ သူ စာရင်းတောင် ပေးရတဲ့ အထိပါပဲ။
သီချင်းတစ်ပုဒ် ငါးဆယ်ပေးဆိုကြတာ တစ်ညတစ်ည ဦးလှဦးတို့
အိမ်မှာ ဝင်ငွေနှစ်ထောင်ကျော် သုံးထောင်။

"ဘာလဲ.. ညီလေး"

"ကိုကြီး.. အဲဒီလို သီချင်းအော်ဆိုတော့ ကျွန်တော် စာကျက်လို့ မရ
ဘူးဗျ။ နွားချေးကျုံးတာ အေးအေးဆေးဆေး ကျုံးစမ်းပါဗျာ"

"ဪ.. အေး.. ငါ မေ့သွားလို့ ပါ ညီလေးရာ၊ ဘွားတေး.. ဘွားတေး ..
ဟဲ.. ဟဲ"

ဝဏ္ဏ အသံတိတ်သွားပြီး နွားချေးကျုံးရင်းမှ နောက်ဖေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိလေရာ အိမ်သာဆီမှ မီးခိုးထွက်နေတာမြင်တော့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေတော့၏။ ဒါ.. အိမ်သာပေါ်မှာ လူရှိနေလို့ ဆေးလိပ်ဖွာနေတာလား။ ဒါမှ မဟုတ်..

"ကိုကြီး"

"ဘာလဲကွ"

"ကိုကြီး ပေါတောတော သိပ်လုပ်မနေနဲ့ ဗျ။ ကိုကြီးကို ပေါတောတောကြီးဆိုပြီး ရွာထဲက အပျိုတွေက ဘယ်သူမှ မကြိုက်ကြတာ"

"အောင်မယ်.. မင်းကများ ငါ့ကို အထင်သေးလို့ ။ ဒီမှာ အဲဒီအပျိုတွေကို ငါက မကြိုက်တာကွ။ ငါကသာ ကြိုက်တယ်ပြောရင် ခေါင်းခါမယ့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး"

"ဘာလဲ.. ပုတ်သင်ညို့တွေလား"

"လူတွေကို ပြောတာကွ"

"ကိုကြီးက အပျိုတွေကို မကြိုက်ဘူးဆိုတော့ မုဆိုးမတို့ ၊ တစ်ခုလပ်တို့ ကို ကြိုက်တာလား"

"ဟေ့ကောင်.. ဟေ့ကောင်.. အဲဒါတော့ မင်း များ သွားပြီ။ ညီအစ်ကိုချင်း အဲဒီလောက်မနှိမ်နဲ့ "

တေဇ ကိုကြီးကိုစပြီး ရယ်နေချိန်မှာ ဝဏ္ဏကတော့ အိမ်သာဆီသို့ ခဏခဏကြည့်မိကာ..

"ညီလေး.. မင်းကို ငါ ပြစရာရှိလို့ ငါ့ဆီ ခဏလာဦး"

"အင်.. ဘာပြမှာ လဲ၊ စကားက မရှင်းမရှင်းနဲ့ .. ခစ်.. ခစ်"

"ဒီကိုသာ လာစမ်းပါကွာ"

"လာပြီ.. လာပြီ"

တေဇ ကိုကြီးဆီသို့ ဆင်းသွားလိုက်သည် တွင် ကိုကြီးက နောက်
ဖေးဘက်ကို ပြုံးပြကြည့်နေပြီး...

"မြန်မြန်လာ"

"ဘာလဲ.. ကိုကြီး"

"ဟိုမှာ တွေ့လား.. အိမ်သာထဲက မီးခိုးတွေ ထွက်နေတာ"

တေဇ ကြည့်လိုက်တော့ မှန်ပါသည် ။ အိမ်သာထဲကနေ မီးခိုးတွေ
ထွက်နေတာသည် ဒေါ်ကြီး အိမ်သာတက်တာအပြင် ဘာရှိဦးမှာ လဲ။
ဒေါ်ကြီး ဆေးလိပ်ကြိုက်ချက်ကတော့ လက်လန်ပါ။ ဆေးလိပ်ကို ကွမ်း
သီးဖက်နှင့် ကိုယ့်ဘာသာလိပ်တာမို့ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ဆို လသားအရွ
ယ်ကလေး လက်ကောက်ဝတ်လောက်နှင့်..

အရှည်ကလည်း လိပ်ပြီးကာစဆို တစ်ပေလောက်ရှိမည်သာ။ အိမ်
သာတက်တာတောင် ဒီဆေးလိပ်ကို မထားခဲ့နိုင်ဘူးလေ။

"ဒေါ်ကြီး.. အိမ်သာတက်နေတာပဲဖြစ်မယ် ကိုကြီးရ"

"အေး.. ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒီလောက်အပေါက်ဆိုးတဲ့ အပျိုကြီး တို့ ညီ
အစ်ကို သူ့ကို ပညာပေးရအောင်"

"ဘယ်လိုပညာပေးမှာ လဲ"

"ရေယူခဲ့.. ရေနဲ့ သွားပက်မယ်"

"ကိုကြီးအကြံကောင်းတယ်.. ဟိ.. ဟိ"

ပြောပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကိုယ့်အလုပ်တွေကို ထားခဲ့ပြီး ဖ

လားကိုယ်စီကိုင်၍ ရေခပ်လိုက်ကြသည် ။ ရေဖလားတွေကိုင်ပြီး
ဒေါ်ကြီးအိမ်သာပေါ်ကအဆင်းကို စောင့်နေလိုက်ကြ၏။ ဒီအပျိုကြီးကို
ဒီလိုပညာပေးမှ ။ ဒေါ်ကြီး ထွက်မလာခင် ညီအစ်ကိုတွေ တစ်ယောက်မျှ
ကံနာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကျိတ်ရယ်လိုက်မိကြသည် ။
အိမ်သာတံခါး ဖွင့် လာလေတော့...

"ဖြန်း"

"အမယ်လေး"

"ဖြန်း"

"ဟာ"

"အယ်"

သရုပ်ဆောင်က ကောင်းပါ။ ဒေါ်ကြီးကို ရေနဲ့ ပက်ပြီး အံ့သြသလိုပုံ
စံ ပြူးတူးကြောင်တောင်နှင့် လုပ်ပြလိုက်ကြကာ...

"ဒေါ်ကြီး"

"နင်တို့ .. နင်တို့ အဲဒါဘာလုပ်ကြတာလဲ"

"အဲ.. ကန်တော့ ဒေါ်ကြီး.. ကန်တော့.. အိမ်သာက မီးခိုးတွေ ထွက်
နေတာမြင်လို့ ကျွန်တော်တို့ မီးလောင်နေတယ်ထင်ပြီး မိလာသတ်ကြ
တာပါ"

"ဘာ"

ဒေါ်ကြီးကိုယ်မှာ ရေတွေရွဲနေလို့ လက်ကြားက ဆေးလိပ်ကြီးမှာ
တော့ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထွက်နေဆဲပါ။ ဒေါ်ကြီး သူတို့ ကို စူးစူး
ရဲရဲကြည့်ပြီး ...

"အိမ်သာမီးလောင်လို့ မီးလာသတ်တာ.. ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ.. အိမ်သာထဲက မီးခိုးတွေထွက်နေလို့ မီးလောင်နေတယ်မှတ်လို့ "

"ဘာမီးလောင်ရမှာ လဲ.. နင်တို့ တမင်သက်သက် လုပ်တာ ငါသိတယ်.. တွေ့မယ်"

"ဟာ.. ဒေါ်ကြီး.. ဟာ.. ဟာ"

"ပြေးပြီဗျို့"

ဒေါ်ကြီးက တုတ်ကိုကောက်ပြီး လိုက်ရိုက်လေတော့ နှစ်ယောက်သား ပြေးကြလေတော့သည်။ ။

"မီးလောင်နေတယ်.. အိမ်သာမီးလောင်နေတယ်"

"ဒေါ်ကြီးရယ်.. ရှိတာပါဗျို့"

"ကယ်ကြပါရင့်.. ကယ်ကြပါ"

"ခွေးကောင်တွေ"

ရှေ့ကနေ သီချင်းလုပ်ဆိုပြီး ဝဏ္ဏက တင်ပါးကို ခါးယမ်းပြလေတော့ ဒေါ်တိုးကြည် ပို၍ ဒေါသဖြစ်ရသည် သာ။ အစကတည်းက မဒေါသအိုးပဲလေ။

"ဟဲ့.. နင်တို့ မပြေးနဲ့ နော်"

"မပြေးရင် အရိုက်ခံရမှာ ပေါ့လို့ "

ဝဏ္ဏ ကနွဲ့ကလျပုံစံနှင့်ပြောပြီး ခါးကိုကုန်းကာ တင်ပါးကို လှုပ်ခါပြခဲ့သေးသည် လေ။

"ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား"
